

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308.

Hely

Idő

Személy

Helyszám

Szerző: Szabó János

Cím:

Forrás:

193x

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Két darab kék róka simul a karfára. Párossan szép az élet! A kicsiben megáll a lélegzet:

— Mikor... mikor vetted?... Gyönyörű

— Azt elhiszem... Háromszáznolcvan volt, kicsiszivem, egyik-egyik...

— Három... száz... nyole...

— No, gyere-gyere. Mit hallasz?... Sikerről folár nélkül?...

A férfi is beleszó:

— Azt mondom, menjünk mi csak, Julcsikám, Siófokra. Nézd...

— Várj, Lajos. Várj. Majd Kicsi megmondja.

Összebujnak, kénytelen vagyok másfelé figyelni. Két hölgy cigarettája füstje mögül az ki-rám, az ácsorgóra. El akarnak utálni, nagy... azt hiszem az utóbbi. Megyek. visszapillantok. Látom, prospektusok az asztalkán. Teregetik őket. Lilla... Mátra... csak a kezdőbetűket, szavak felét láthatom, mert egyik fedl a másikat — Balatonold... Sióf...

Érzem, hogy az utóbbinál kötnek ki.annyival is kevesebben lesznek a várható utaleg napokban.

Kutyaszalon

A szomszédban is zsufolt a ház. Egész este itt van! — kiáltaná az intim fuvolájú épeslap riportere. Mert neki a mi Pest-Budánk egy városrésze, rész az egészből alapon, már maga az egész. Hát legyen. Itt már rádiómuzsikát is közvetítenek, a Loreley-nduló varázshangjai zengik be a teret s úgy érzem, a nagy Wagner összetépte volna a kottát, ha tudja, hogy egyszer — jóltáplált kutyákat etetnek a templomi ihletettségnászinduló hangjaira egy pesti kávéház terrasza mellett. A zene ünnepi perceket ébreszt s egy jólfésült férfi, aki bőséges ebéd körül derül maga elé, fogja a peccenyéstalat s giszkrét lehajtással kívül teszi a terrazon. Éttermekbe, kávéházakba ugyanis nem szabad kutyát bevinni. Neki pedig kettő is van. Kövér buldog-kutyusok. Szalag a nyakukban, pedigrés táblácska és erős póráz. A póráz sen egy szál hölgyet. A hölgy gazdag leányka szék lábához fogja mindkettőt. Amikor a

zene felharsant, még csak acsarkodtak, most megbékélten cuppognak a peccenye maradványain. Jószívü gazdájuk van, hogy a nem-jőjét az ilyen állatbarátnak!...

Őszfejtü, kedves, magyararcu ur áll meg mellettem. Ő különben a negyedik magyar arc, akit ma férfiban itt láttam. Kicsit ingerülten néz rám. Várja, hogy én szóljak. Nem. En már nem szólok. Nemrégiben valahol megmondtam a véleményemet ilyen fajta irányban, az illető izraelita valaki, bepörölt becsületsértésért. Várok hát. A bácsi elunja:

— Vinné a kutyaszalonba az állatait az ilyen... ilyen...

Bólintottam, ő is. Tovább ment, kiadta a mérget, megbékélt. A virágos lánykák, akik egész éven át a rendőr elöl bujkálnak szégyenkék, mert nincs árusítási engedélyük, utva követték.

— Nagyságos ur kérem... Nagyságos ur ép rózsákat...

Egyszerre kínálták s a tór tulsó felén, ahol lébevágtak, vett is mind a kettőtől.

Hölgyek — lovagok

All a korzó illetőleg ring. Hulámzik, minlant a vágató s nem piszkosszürke Duna elelötlenül jönnek-mennek vendégei, ma lak se tudják miért. Egyesek azért tudják mindjárt a Petőfi-tér mellett, teszem, vagy a legényke, cinegefesűek s meglegedettek magukkal, ami fontos, ostromolnak egyetlen egy szál hölgyet. A hölgy gazdag leányka ságot. Még alig ér ide, komiszkodón dörrent a társaságba. Dörgedelme mint a bomba.

rosi házinyomda 1926 — 8891

geti keleti pompázatu karpereceit, megrázza sűrű bodorintott haját s kacérul toppant orrnélküli kis szandalettjével:

— Várjunk-várjunk, kis fiuk. Mindenkit meghallgatok. Tág szívem van. Sportsziv...

Ezt persze dalban mondja, de a fiuk — hát hogyisne! — lelkesülnek.

— Angyal... isten bizony angyal... egy igazi angyal.

— Virágos! Hol a virágos?... Kislány! Virágot ide!

Nagy virágvásár támad a Dunakorzón. S egyszerre uj fiu jön, rössel, tapossa a távol-

ságot. Még alig ér ide, komiszkodón dörrent a társaságba. Dörgedelme mint a bomba.

— Uraim!... Urraim!... Kedves barátaim!... Noos?... Le a zsidókkal!... És kétarcra nevet sikerült tréfáján. Ő maga legalábbis tréfának tartja. Ám a hang: ut szertefoszlott. A virágoslányka is menekül, nehogy visszaváltsák „az urak“ a virágjait, vagy ilyesmit... Egyik ifju, a hősszerelmes, szemrehányóan mondja:

— Mondd már, hogy kitértél!... Hol vagy te a tizenkilencről... te!...

Mire az én antiszemita tréfacsinálóm:

— Most pedig ess hasra! Apám tizenkilenc juniusában tért ki és én?... Hahaha... No?... Ugyanakkor, te pancser... Majd engem hagytak volna ki a játszmából...

— Móric, te dicsekszel...

— Ami a Móricságot illeti...

Az induló lovagi tornát a hölgy, az „egyetlen szép kislány“ dönti el és hiúsítja meg:

— Uraim-uraim! Ki szeret engem?

Nem lehet ellentállni. Szeretetlenben nincs hiba s a szeretet összetart. Egyetlen szép kislány s hét darab lovagja elvitorláznak a házak felé.

A korzó is ürülni kezd. Mintha holdfényes éjszaka lenne. Itt-ott néhány arcárnyék. A szél friss vizcseppekkel kergeti el a terhes parfömfelhőket. Talán már hely is akad valamelyik csöndesebb étterem terraszán. Milyen szép így, elhalkultságában a korzó. Mintha ráparancsolták volna a nyolcvan-százalékos kereszténységet.

Szabó József